

Sygn. akt VP 125/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy: Robert Rudziński, Jolanta Sakwicka

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu 25 czerwca 2021 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko D. K.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. odstępuje od obciążania powódki kosztami sądowymi.

Sędzia Wiesław Jakubiec

Robert Rudziński Jolanta Sakwicka

Sygn. akt V P 125/20

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu roszczenia powódka M. M. (1) wniosła przeciwko pozwanemu D. K. pozew o zasądzenie na jej rzecz kwoty 9 900 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 kwietnia 2020 roku. Nadto, wniosła o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu potwierdziła, że okna stanowiące własność pozwanego znajdowały się na terenie jej nieruchomości. Powódka jednak wyraźnie podkreśliła, że nie dopuściła się próby sprzedaży okien stanowiących własność pozwanego z zamiarem pozyskania korzyści majątkowej albowiem uzyskaną w wyniku sprzedaży kwotę zamierzała pozwanemu zwrócić.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że przyczyna rozwiązania umowy jest prawdziwa z uwagi na to, że powódka usiłowała sprzedać okna stanowiące jego własność. W ocenie pozwanego powódka działała na jego niekorzyść i naraziła go na szkodę w wysokości 1 726 zł brutto.

Na rozprawie 28 kwietnia 2021 roku powódka oświadczyła, że zgadza się wyliczeniem średniego miesięcznego wynagrodzenia.

Sąd ustalił co następuje:

Od 1 lipca 2015 roku powódka M. M. (1) była zatrudniona u pozwanego D. K. prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i montażu okien PCV na podstawie umów o pracę ostatnio na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży i obsługi klienta.

Do obowiązków powódki należało m.in. przyjmowanie zamówień oraz zlecenie ich niezależnym wykonawcom.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 4 372,16 zł brutto.

16 stycznia 2019 roku powódka zawarła z klientem pozwanego A. B. umowę nr (...) w przedmiocie wykonania okien o niestandardowych wymiarach. Zgodnie z umową oraz projektem klienta, 3 okna miały mieć wymiar 850 mm x 580 mm. W obowiązku powódki znajdowało się złożenie zlecenia wykonania okien u wykonawcy (...) S.A. Powódka dokonała błędnego zamówienia okien wskazując wymiary 850 mm x 850 mm. Zamówienie zostało udokumentowane kosztorysem nr (...). O wadliwym zamówieniu powódka nie poinformowała pozwanego. Wykonawca wyprodukował i dostarczył okna zgodnie z treścią zlecenia. W następstwie popełnionego błędu, powódka dokonała ponownego zamówienia okien o prawidłowym wymiarze. Ponowne zamówienie zostało udokumentowane kosztorysem nr (...). Oba zamówienia zostały opłacone ze środków pozwanego. Powódka próbując zataić przed pozwanym zamówienie okien o błędnych rozmiarach, poprosiła G. M. (1) - montażystę współpracującego stale z pozwanym o dostarczenie błędnie zamówionych okien do jej miejsca zamieszkania. G. M. (2) nie podpisując żadnej dokumentacji zdawczo-odbiorczej zostawił okna na posesji powódki. 5 kwietnia 2020 roku pojawiło się ogłoszenie w internetowym portalu sprzedażowym olx.pl odnośnie oferty sprzedaży przedmiotowych okien. Pozwany nie wyraził zgody na przechowywanie okien w miejscu zamieszkania powódki ani na indywidualne przedstawianie ofert sprzedaży.

U pozwanego występowała praktyka, że o błędnie zamówionym towarze należało poinformować pozwanego. Niepoprawnie zamówiony towar był wtedy dodawany do oferty sprzedaży. Sprzedaż nie była dokonywana przez Internet tylko stacjonarnie. Niepoprawnie zamówiony towar, który nie został sprzedany, jeśli było to możliwe był przerabiany na inne elementy. W przypadku błędnych zamówień lub dokonanych szkód w mieniu pozwanego przez pracowników, pozwany potrącał im z wynagrodzenia kwotę stanowiącą część wysokości błędnego zamówienia lub powstałej szkody.

7 kwietnia 2020 roku powód złożył w Komisariacie Policji w P. zawiadomienie o kradzieży w dniach 24 stycznia 2019 roku do 5 kwietnia 2020 roku w bliżej nieustalonym miejscu co najmniej trzech okien o wymiarach 850 mm na 850 mm powodując straty w łącznej kwocie 1726 zł brutto na szkodę zgłaszającego. Pozwany zlecił wcześniej innej osobie aby wykazała zainteresowanie ogłoszeniem umieszczonym na portalu olx i umówiła się na zakup.

Po złożeniu zawiadomienia, w tym samym dniu okoliczność posiadania przedmiotowych okien w miejscu zamieszkania powódki została ujawniona podczas czynności funkcjonariuszy policji. Okna zostały wydane funkcjonariuszom przez męża powódki, a po ich zabezpieczeniu i dokonaniu oględzin zostały przekazane pozwanemu. Pozwany stwierdził, że są to okna zamówione przez jego firmę.

Pismem z 7 kwietnia 2020 roku pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia wskazując jako przyczynę popełnienie przez powódkę przestępstwa poprzez zagarnięcie mienia stanowiącego własność pracodawcy.

W akcie oskarżenia z 23 listopada 2020 roku oskarżono M. M. (1) o to, że:

- 1) w bliżej nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 14 stycznia 2019 roku w nieustalonym miejscu dokonała zaboru w celu przywłaszczenia drzwi matki W. jednoskrzydłowych P. wraz z pochwytym prostokątnym B. o łącznej wartości 2 486,29 zł działając na szkodę D. K. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,
- 2) w bliżej nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 18 stycznia 2019 roku w nieustalonym miejscu dokonała zaboru w celu przywłaszczenia rolety zewnętrznej standard wraz z silnikiem 20 nm i wyłącznikiem podtynkowym kluczowym o łącznej wartości 1 233,20 zł działając na szkodę D. K. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,
- 3) w bliżej nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 24 stycznia 2019 roku w P. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia 3 okien koloru jednostronny M. o wymiarach 850 mm x 850 mm o łącznej wartości 744,87 zł brutto, działając na szkodę D. K. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,
- 4) w bliżej nieustalonym czasie i miejscu dokonała zaboru w celu przywłaszczenia okna o ramie koloru grafitowego o wymiarach 220 cm x 115 cm o wartości 1220 zł działając na szkodę D. K. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Postępowanie karne prowadzone jest przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim, sygn. akt II K 1219/20 jest w toku..

Dowód: ksero akt osobowych powódki, a w szczególności: ksero oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę k. 10 karta przychodów powódki, umowa o pracę z 1.04.2019r., aneks do umowy o pracę z 2.01.2019r., umowa o pracę z 1.07.2016r., umowa o pracę z 1.07.2015r., świadectwo pracy z 6.05.2020r. k.17-62

kopie odręcznych notatek powódki – projektu okien k. 70 i k.80, kosztorys k.71-74, k.76-77 k.81-86, wydruk wiadomości e-mail k.75, kopia umowy powódki z klientem A. B. k.78-79, wydruki ogłoszeń z portalu internetowego k.87-89, zawiadomienie pozwanego o kradzieży k.91, kopie akt postępowanie przygotowawczego (...) k.103-187, zeznania świadka G. M. (1) k. 197v.-198, akt oskarżenia przeciwko powódce z 23.11.2020r. k.231-233v., zeznania świadka M. Z. k.243v.-244, zeznania świadka M. M. (3) k.244-24v., zaświadczenie o zarobkach k.247, zeznania świadka M. L. k. 261v.-262, zeznania świadka W. K. (1) k. 262-262v., zeznania świadka M. F. k.262v.-263, zeznania świadka R. P. k.275, przesłuchanie powódki k.275v.-276, przesłuchanie pozwanego k.276-276v.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych i powołanych wyżej dowodów z dokumentów, a także w oparciu o dowód z zeznań świadków, przesłuchania pozwanego i w ograniczonym zakresie z przesłuchania powódki, które wraz z dowodami z dokumentów wzajemnie się uzupełniały tworząc wyrazisty obraz całości sprawy. Sąd nie uwzględnił stanowiska powódki jakoby jej zachowanie było niezawinione.

Sąd pominął dowód z zeznań świadków W. K. (2) i R. G. z uwagi na ich nieusprawiedliwione kilkukrotne niestawiennictwo na rozprawę.

Na rozprawie 25 czerwca 2021 roku Sąd postanowił, na podstawie art. 235²§1 pkt 5 k.p.c., pominąć dowód z zeznań świadka A. B. uznając go za spóźniony, a nadto jako bezzasadny, zmierzający jedynie do przygotowania się do obrony w toczącym się jeszcze przeciw powódce postępowaniu karnym.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 52 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r. poz. 1666 ze zm.) pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem. Zgodnie z §2

rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że biorąc pod uwagę fakt, że oferta sprzedaży okien pozwanego pojawiła się publicznie na portalu internetowym olx.pl w dniu 5 kwietnia 2020 roku to należy przyjąć, że jest to dzień w którym pozwany najwcześniej dowiedział się o okoliczności stanowiącej podstawę do rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Wskazać należy, że pozwany zachował wymagany ustawowo jednomiesięczny termin, albowiem rozwiązanie umowy nastąpiło już 7 kwietnia 2020 roku. O zachowaniu terminu świadczy również fakt, iż czynności z udziałem policji w miejscu zamieszkania powódki odbyły niezwłocznie po powzięciu informacji przez pozwanego tj. w dniu 7 kwietnia 2020 roku.

W dalszej kolejności Sąd wskazuje, że podstawową przesłanką zastosowania art. 52 § 1 pkt 2 k.p. jest popełnienie przestępstwa, a więc czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Uprawnienie do zastosowania art. 52 § 1 pkt 2 k.p. powstaje także jeżeli przestępstwo jest oczywiste tzn. na podstawie dostępnych pracodawcy informacji nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości, że to pracownik jest sprawcą. Informacje te muszą przy tym posiadać obiektywną siłę dowodową, żeby każdy racjonalnie oceniający człowiek mógł nabrać wewnętrznego przekonania, że to właśnie ta konkretna osoba dokonała przestępstwa. W praktyce ma to miejsce zazwyczaj wtedy, gdy osoba zostaje ujęta na gorącym uczynku.

Zarazem tutejszy Sąd podziela orzecznictwo Sądu Najwyższego zgodnie z którym popełnienie przestępstwa w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 2 k.p. może być stwierdzone nie tylko na podstawie prawomocnego wyroku skazującego ale również na podstawie oceny konkretnego zdarzenia, które nie pozostawia wątpliwości, że przestępstwo zostało popełnione, a oczywistość dotyczy bezsporności (obiektywności) faktu, a więc samego zaistnienia czynu kwalifikowanego przez prawo jako przestępstwo bez względu na to czy przestępstwo to będzie ścigane i sprawca skazany (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 1979r. I PR 13/79).

Nadto, tutejszy Sąd wskazuje, że stwierdzenia oczywistości przestępstwa dokonuje pracodawca. Jeżeli w stosunku do pracownika nie zapadł niewinniający wyrok sądu karnego, to pracodawcy przysługuje kompetencja dokonania autonomicznej oceny faktu popełnienia przez zatrudnionego przestępstwa jako przesłanki rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym. W ocenie Sądu pozwany dokonał prawidłowej oceny przyjmując, że powódka dopuściła się przestępstwa poprzez zagarnięcie mienia stanowiącego własność pracodawcy. W przedmiotowej sprawie przestępstwo bez wątplenia zostało popełnione w czasie trwania umowy o pracę. Jednocześnie Sąd podkreśla, że stan faktyczny był w istocie między stronami bezsporny. Powódka dokonała błędnego zamówienia, a po jego zrealizowaniu zdecydowała się na przywłaszczenie okien w swoim miejscu zamieszkania bez informowania o tym pracodawcy. Wskazywane przez powódkę okoliczność dla których dokonała tego czynu (rzekoma obawa przed groźącymi jej ze strony pozwanego konsekwencjami) nie stanowią okoliczności usprawiedliwiającej jej zachowanie czy znoszące winę powódki lub bezprawność jej czynu. Pozwany jest bliską rodziną dla powódki i jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego powódka z tego tytułu dotychczas korzystała z uprzywilejowanej pozycji i nie przejmowała się specjalnie uwagami wyrażanymi (często dosadnie) przez pozwanego. Bezsporna jest świadomość powódki przywłaszczenia okien (i jak się w toku postępowania okazało także innych rzeczy stanowiących własność pozwanego) i świadomego działania celem uzyskania osobistej korzyści (wystawienia okien na portalu sprzedażowym). Twierdzenia powódki, że zamierzała uzyskane ze sprzedaży okien środki zwrócić pozwanemu nie wpływają na ocenę prawną dokonanego przez nią czynu przestępczego. Tym bardziej, że są to twierdzenia niewiarygodne, stanowią taktikę procesową powódki zarówno w niniejszym postępowaniu, jak i w postępowaniu karnym. W ocenie Sądu powódka w ten sposób zamierzała sobie zrekompensować potrącenia jakie tuż wcześniej (przed zamieszczeniem ogłoszenia) pozwany dokonał jej z wynagrodzenia. Nawet jeśli przyjąć, że praktyka potrąceń wynagrodzeń u pozwanego była nieprawidłowa, nie usprawiedliwiała to zachowań pracowników stanowiących ewidentny czyn zabroniony. Zachowanie powódki bezsprzecznie zagroziło interesom majątkowym pracodawcy. W rezultacie należy stwierdzić, że nawet drobna, jednorazowa kradzież przez pracownika mienia pracodawcy uzasadnia rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Sąd nie miał również wątpliwości, że popełnienie czynu przez powódkę uniemożliwiało jej dalsze zatrudnienie. W tym miejscu Sąd wskazuje, że podziela stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym w każdej konkretnej sytuacji zachodzi potrzeba indywidualnej oceny zaistniałych okoliczności faktycznych co do możliwości bądź jej braku dalszego zatrudnienia pracownika. Rodzaj popełnionego przestępstwa musi być odnoszony do zajmowanego przez pracownika stanowiska, skoro warunkiem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia jest, aby popełnienie przestępstwa dyskwalifikowało pracownika do dalszego zatrudnienia na tym stanowisku. Przestępstwo musi się wiązać z charakterem zatrudnienia pracownika oraz rodzajem pracy jaką wykonuje i dyskwalifikować pracownika moralnie w taki sposób, że nie jest on przydatny do pracy na danym stanowisku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12.10.1976r. I PKN 49/77, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.04.1999r. I PKN 668/98). W zawodzie powódki, która była zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży i obsługi klienta wymaga się szczególnej dbałości i staranności w stosunkach z klientami, a z uwagi na podejmowanie czynności w interesie pracodawcy wymagana jest także lojalności względem niego. Zachowanie powódki mogło wywołać u pozwanego obawę dalszego jej zatrudniania. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pracodawca powinien darzyć pracownika zaufaniem w zakresie powierzonych mu obowiązków, a czynności podjęte przez powódkę podważyły jej uczciwości.

Na marginesie Sąd zaznacza, że podziela stanowisko W. Muszalskiego, który stwierdził, że dopuszczalność stwierdzenia przez pracodawcę, że przestępstwo miało charakter oczywisty jest swoistym kompromisem i umożliwia pracodawcy wywiązanie się z terminu przysługującego uprawnienia do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia bez czekania na przedłużające się z natury rzeczy postępowanie karne i jego wyniki w postaci prawomocnego wyroku (komentarz do art. 52 k.p. red. Muszalski 2017, publ. Legalis).

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne, Sąd w pkt 1 wyroku oddalił powództwo.

W pkt 2 Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r. w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania, zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z kolei mając na uwadze okoliczności sprawy, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., w pkt 3 wyroku odstąpił od obciążania powódki kosztami sądowymi. Sąd miał na uwadze subiektywne przekonanie powódki o słuszności zgłoszonego roszczenia, a również to, że powódka działała w sposób lojalny i nie dążyła do wprowadzenia Sądu w błąd.